

**ФИНИСТ
ЯСЕН СОКОЛ
РУСКА ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Живял в едно село селянин с жена си. Те имали три дъщери. Дъщерите пораснали, а родителите остарели и ето че дошло време и жената на селянина умряла. Селянинът започнал сам да се грижи за дъщерите си. И трите били хубави, еднакви по хубост, но с различни характери.

Старият селянин бил заможен човек и милеел за дъщерите си. Поискал да вземе у дома си някаква баба-шетачка, която да върши домакинската работа. Но най-малката дъщеря, Марюшка, рекла на баща си:

— Тате, няма защо да вземаш шетачка, аз ще се грижа за къщата!

Поела Марюшка домакинството наместо майка си. Всичко умеела, всичко и идело отръки, а което не знаела, с упоритост го усвоявала и работата тръгнала. Бащата гледал най-малката си дъщеря и се радвал. Драго му било, че тя е такава умна, работна и кротка. Марюшка била и хубавица, а добрината я правела още по-красива. По-големите ѝ сестри също били красиви, но все им се струвало, че не са достатъчно хубави и за да се разхубавяват, слагали белило и червило и се докарвали в нови дрехи. Случвало се двете по-големи сестри цял ден да седят и да се гиздят, а вечерта пак били такива, каквито и заранта. Те виждали, че денят минавал, че изхабили сума белило и червило, а не станали по-хубави и се сърдели. А Марюшка вечерта била уморена, но затуй пък знаела, че добитъкът е нахранен, че къщата е чиста и подредена, вечерята готова, хлябът за другия ден омесен и че баща ѝ ще бъде доволен от нея. Поглеждала тя сестрите си с радостни очи и нищо не казвала. А по-големите сестри тогава ставали още по-сърдити. Струвало им се, че заранта Маря не била такава, а привечер ставала по-хубава — от какво, не знаели.

Веднъж бащата се наканил да иде на пазар и запитал дъщерите си:

— Щерки, какво да ви купя, с какво да ви зарадвам?

Най-голямата дъщеря рекла на баща си:

— Тате, купи ми шалче, но цветята му да бъдат големи и украсени със злато.

— И на мене, тате, купи шалче — рекла средната — с цветя, украсени със злато, а между цветята да има нещо червено. Купи ми и ботушки с меки кончове и с високи токчета, които да тракат по земята.

Най-голямата дъщеря се разсърдила на средната и каза на баща си:

— Тате, и на мене купи ботушки с меки кончове и токчета, които да тракат по земята. Купи ми и пръстен с камъче — нали съм най-голямата ти дъщеря.

Бащата обеща да купи подаръци, каквито му поръчали двете по-големи дъщери, и попитал най-малката:

— А ти, Марюшке, защо мълчиш?

— На мене, татко, нищо не ми трябва. Аз никъде не излизам, не ми трябва прически.

— Не си права, Марюшке! Как тъй ще те оставя без армаган? Ще ти купя аз армаган.

— Не ми трябва армаган, татко — рекла най-малката дъщеря. — А ми купи перце от Финист-ясен сокол, ако не струва скъпо.

Бащата отиде на пазар, купи подаръци за по-големите си дъщери, каквито те поръчали, но не намерил перце от Финист-ясен сокол. Питал всичките търговци.

„Нямаме — казвали те, — такава стока не се търси.“

На бащата не му се искало да огорчава най-малката си дъщеря, своята работлива умница, но си тръгнал към къщи без перце от Финист-ясен сокол.

А Марюшка не се огорчила. Тя се зарадвала, че баща ѝ се върнал, и му каза:

— Нищо, тате. Друг път като отидеш, ще ми купиш моето перце.

Минало време, бащата пак се наканил да иде на пазар. Запитал дъщерите си какви подаръци да им купи.

Най-голямата дъщеря рекла:

Татко, ти миналия път ми донесе ботушки, нека сега обуцарят подкове токчетата им със сребърни подкови.

Средната дъщеря чула какво каза най-голямата и рекла:

— Нека подкове и моите ботушки, татко, защото токчетата чукат, а не звънят — нека с подковите да звънят. А за да не се загубят гвоздейчетата на подковите, купи ми и сребърно чукче. С него ще зачукам гвоздейчетата.

— А на тебе какво да купя, Марюшке?

— Потърси, татко, перце от Финист-ясен сокол — има ли или няма.

Отишъл старецът на пазар, бързо си свършил работата, купил подаръци за големите си дъщери, а за най-малката до вечерта търсил перце, но такова перце нямало, никой не продавал. Бащата пак се върнал без подарък за най-малката си дъщеря. Домъчняло му за Марюшка, а Марюшка се усмихнала на баща си и не дала да разбере, че и е мъчно, спотаила болката си.

Минало време, бащата пак тръгнал на пазар.

— Какви подаръци да ви купя, скъпи чеда?

Най-голямата се замислила, но не измислила изведнъж какво и трябва.

— Татко, купи ми нещо.

А средната рекла:

— И на мене купи нещо, татко, а към това нещо прибави още нещо.

— А на тебе, Марюшке?

— А на мене, татко, купи перце от Финист-ясен сокол.

Старецът отишъл на пазар. Свършил си работата, купил подаръци за по-големите си дъщери, а за най-малката нищо не купил — нямало такова перце на пазара.

Поел старецът към къщи и гледа: по пътя върви побелял дядо, по-стар от него, съвсем грохнал.

— Здравей, дядо!

— Здравей и ти, мили! Какво си се натъжил?

— Как да не тъжа, дядо! Дъщеря ми поръча да ѝ купя едно перце от Финист-ясен сокол. Търсих и такова перце — няма. А пък тя ми е най-малката дъщеря, най ми е жал за нея.

Побелелият старец се замислил и сетне рекъл:

— Нека тъй да бъде!

Той свалил торбата от рамото си, развързал я и извадил от нея една кутийка.

— Скрый — рекъл той — тази кутийка; в нея има перце от Финист-ясен сокол. Запомни и туй: аз имам един син. На тебе ти е мило за дъщеря ти, а на мене — за сина ми. Моят син не иска да се жени, а вече му е време. Щом като не иска — няма да го насилвам. Той ми рече: „Ако някой ти поиска перцето, дай му го. Моята годеница го иска“ — тъй каза.

Като изрекъл тези думи, побелелият старец изведнъж се скрил от очите, изчезнал някъде, сякаш не го е имало.

Марюшкиният баща останал с перцето в ръка. Гледа той перцето — сивичко, просто. А никъде не могло да се купи.

Спомнил си бащата какво му казал побелелият старец и си помислил: „Види се такава е съдбата на моята Марюшка — да се ожени за човек, когото не познава и не е видяла.“

Върнал се бащата в къщи, дал подаръците на по-големите си дъщери, а на най-малката дал кутийката със сивото перце.

Нагиздили се по-големите сестри и взели да се присмиват на най-малката:

— Ти пък затъкни твоето врабчово перце в косите си и се надувай!

Марюшка нищо не отвърнала, но когато в къщи всички легнали да спят, тя турила пред себе си простото сиво перце от Финист-ясен сокол и почнала да му се любува. Сетне взела перцето в ръцете си, подържала го до гърдите си, погалила го и без да ще го изпуснала на пода.

Тозчас някой се блъснал в прозореца. Прозорецът се отворил и в стаята долетял Финист-ясен сокол. Докоснал се до пода и се превърнал в прекрасен юнак. Девойката затворила прозореца и започнала да си приказва с юнака. А призори Марюшка отворила прозореца, юнакът се навел до пода, превърнал се в ясен сокол, оставил след себе си едно просто сиво перце и отлетял в синьото небе.

Три нощи Марюшка с радост посрещала сокола. Денем той летял в небесните висини, над поля, над гори, над планини и над морета, а нощем долитал при Марюшка и се превръщал в славен юнак.

На четвъртата нощ по-големите сестри доловили тихия Марюшкин разговор, чули и чуждия глас и на заранта запитали най-малката си сестра:

— Сестрице, с кого приказваш нощем?

— Сама си приказвам — отвърнала Марюшка. — Нямам другарки, денем се залисвам с работа и няма с кого да говоря, а нощем приказвам сама със себе си.

По-големите сестри изслушали най-малката, но не й повярвали.

Казали на баща си:

— Тате, нашата Маря си има годеник. Тя нощем се среща и приказва с него. Ние сами чухме.

А баща им отвърнал:

— Не биваше да подслушвате. Защо нашата Марюшка да си няма годеник? В това няма нищо лошо. Тя е хубава девойка, време ѝ е вече. И вашият ред ще дойде.

— Тя много избърза да си намери годеник — рекла най-голямата сестра. — Аз трябваше да се омъжа по-рано от нея.

— Имаш право — разсъдил бащата. — Но съдбата си прави своите сметки. Има девойки, които остават стари моми, а други от младини са приятни на всички хора.

Бащата казал така на по-големите си дъщери, а си помислил: „Нима думите на побелелия старец, който ми подари перцето, се сбъдват вече? Това не е лошо, но дали годеникът на Марюшка е добър човек?“

Ала по-големите дъщери друго искали. Щом се свечерило, Марюшкините сестри извадили дръжките на ножовете, а ножовете забили в рамката на прозореца; а на перваза поставили иглички и парченца от старо стъкло. Марюшка в това време прибирала кравата в двора и нищо не видяла.

Като се стъмнило, Финист-ясен сокол полетял към Марюшкиния прозорец. Долетял той до прозореца, ударил се в остриите ножове, в игличките и стъклата; блъскал се, блъскал, цялата си гръд изранил, а Марюшка била уморена от дневната работа, задрямала и не чула как той се блъска в прозореца.

Тогава Финист високо казал:

— Прощавай, моя хубава девойко. Ако ти потрябвам, ще ме намериш, макар и да съм далеко! А преди това, додето стигнеш при мене, ще износиш три чифта железни обуца, ще похабиш три чугунени тояги в тревата по пътя, ще изгризеш три каменни хляба.

Марюшка чула през сън думите на Финист, а не могла да стане. На заранта се пробудила и сърцето ѝ се натъжило. Отворила прозореца, долепила лицето си до мястото, където била кръвта на Финист-сокол, и заплакала.

Отишла Марюшка при баща си и му рекла:

— Тате, не ме гълчи, ами ме пусни да тръгна на далечен път. Ако остана жива, ще се видим, ако умра — значи така ми било писано.

Дожаляло на бащата да пусне на незнаен път любимата си малка щерка. А не бивало да я остави насила в къщи. Той знаел: любещото сърце на девойката е по-силно от властта на бащата и майката. Сбогувал се с нея и я пуснал.

Ковачът направил на Марюшка три чифта железни обуца и три чугунени тояги. Марюшка взела и три каменни хляба, поклонила се на баща си и на сестрите си, навестила майчиния си гроб и тръгнала на път да дири Финист-ясен сокол.

Вървяла Марюшка из пътя. Вървяла тя не ден, не два, не три дни, вървяла дълго време. Минала и през широки поля, и през тъмни гори, и по високи планини. Толкова дълго вървяла, че износила единия чифт железни обуца, изтъркала едната чугунена тояга по пътя, изгризала единия каменен хляб, а пътят все не свършвал и никъде го нямало Финист-ясен сокол.

Тогава Марюшка въздъхнала, седнала на земята, започнала да обува другите железни обуца и видяла една къщурка в гората. А нощта вече настъпила.

Марюшка си помислила: „Ще вляза в къщурката да попитам хората не са ли видели моя Финист-ясен сокол.“

Потропала Марюшка на къщурката. В тази къщурка живеела една старица — добра или зла, това Марюшка не знаела. Старицата отворила вратата.

— Пусни ме, бабичко, да пренощувам!

— Влез, гълъбичке, ще ми бъдеш гостенка. Отдалеко ли идеш, млада девойко?

— Отдалеко или отблизо и аз не зная, бабичко. А пък търся Финист-ясен сокол. Не си ли чувала за него, бабичко?

— Как да не съм чувала! Аз съм стара, отдавна живея на света, за всички съм чувала. Далечно ще трябва да идеш, гълъбичке!

На заранта старата стопанка събудила Марюшка и рекла:

— Върви сега при средната ми сестра, тя е постара от мене и знае повече. Може да те научи на добро и да ти каже къде живее твоят Финист. А за да не забравиш мене, старата, вземи този сребърен танур и това златно вретено. Като почнеш да предеш с хурката, ще се проточи златна нишка. Пази подаръка ми, додето ти е скъп, а щом престане да ти бъде скъп — подари го!

Марюшка взела подаръка, полюбувала му се и каза на стопанката:

— Благодаря ти, бабичко! А накъде да вървя, на коя страна?

— Аз ще ти дам едно кълбо, което само се търкаля. Накъдето се търкулне то, нататък върви и ти. А като намислиш да си починеш и седнеш на тревата, кълбото ще спре и ще те чака.

Марюшка се поклонила на старицата и тръгнала след кълбото.

Вървяла Марюшка дълги дни, себе си не жалила и все повече бързала. И ето че пак станало нужда да се преобуе: износила и втория чифт железни обуца, изхабила още една чугунена тояга, изгризала още един каменен хляб.

Седнала да се преобуе. Гледа — наблизко една черна гора, а нощта настъпвала и в прозорчето на една къщурка в гората пламнала светлинка.

Кълбото се търкулнало към тази къщурка. Марюшка тръгнала след него и потропала на прозорчето:

— Добри стопани, пуснете ме да пренощувам!

На вратата на къщурката излязла бабичка, постара от онази, която преди радостно посрещнала Марюшка:

— Накъде си тръгнала, хубава девойко? Кого дириш по света?

— Диря Финист-ясен сокол. Бях при една бабичка в гората, пренощувах при нея; тя е чувала за Финист, но не го знае. „Може — каза тя — средната ми сестра да го знае.“

Старицата пустила Марюшка в къщурката. А на заранта събудила гостенката си и рекла:

— Далечно ще трябва да дириш Финист. Чувала съм за него, но не го зная. Я иди сега при нашата най-стара сестра, тя трябва да го знае. А за да си спомняш за мене, вземи този подарък. В радост ще ти бъде спомен, а в нужда ще ти окаже помощ.

И стопанката дала на гостенката си сребърно блюдо и златно яйчице.

Марюшка се простила със старата стопанка, поклонила и се и тръгнала след кълбото.

Върви Марюшка, а земята наоколо ѝ станала съвсем чужда. Гледа — навсякъде гори, а поле няма. И колкото по-надалеко се търкаляло кълбото, толкова по-нагоре се издигали дърветата. Станало съвсем тъмно: слънцето и небето не се виждали.

А Марюшка и в тъмнината все вървяла и вървяла, додето съвсем износила железните си обуца, додето тоягата и се изхабила и додето изгризала последния каменен хляб до сетната трошица.

Девойката се огледала. Ами сега? Докато се двоумяла, кълбото спряло под прозорчето на една горска къщурка.

Марюшка похлопала на прозорчето:

— Добри стопани, приберете ме в тъмната нощ!

На вратата излязла побеляла бабичка, най-старата от всички сестри:

— Влизай в къщи, гълъбице — рекла тя. — Гледай ти, колко далеко си дошла! По-нататък никой не живее, аз съм крайната. Утре заран ще трябва да идеш в друга земя. Коя си ти и накъде отиваш?

Марюшка ѝ отвърнала:

— Аз не съм тукашна, бабичко. Търся Финист-ясен сокол.

Побелялата бабичка погледнала Марюшка и рекла:

— Финист-сокол ли търсиш? Знам го аз, знам. Отдавна живея на света, толкова отдавна, че всички познавам.

Старицата постлала на Марюшка да легне, а на заранта я събудила.

— Отдавна — рекла тя — никому не съм правила добро. Сама живея в гората, всички ме забравиха, само аз ги помня. На теб ще направя добро: ще ти кажа къде живее твоят Финист-ясен сокол. Ала и да го намериш, тежко ще ти бъде. Финист-сокол вече се ожени, той живее със стопанката си. Тежко ще ти бъде, но ти имаш сърце, към сърцето ще прибавиш разума, а разумът прави лесни и най-трудните неща.

Марюшка ѝ отвърнала:

— Благодаря ти, бабичко! — и се поклонила до земята.

— Сетне ще ми благодариш. На ти подарък от мене — едно златно гергефче и една игла. Щом вземеш гергефчето в ръка, иглата сама ще почне да шие. А сега тръгвай! Щом стигнеш, сама ще разбереш какво трябва да правиш.

Кълбото не се търкулнало по-нататък. Бабичката излязла на вратата и посочила на Марюшка накъде да върви.

Марюшка тръгнала, както си била боса. Помислила си: „Как ще стигна? Земята тук е твърда, чужда. Ще трябва да привикна.“

Повървяла още малко. И гледа — сред голяма поляна се шири богат двор. А в двора — къща с кула. Вратата, стълбата и площадката — украсени с резба, прозорците — нашарени. На единия прозорец седи богата, знатна стопанка и гледа Марюшка: иска да узнае какво търси девойката тук.

Марюшка си спомнила, че няма вече-какво да обуе и че е изгризала по пътя и последния хляб. Рекла на стопанката:

— Добър ден, стопанке! Не ви ли трябва работница срещу хляб, дрехи и обуца?

— Трябва ни — отвърнала знатната стопанка. — А можеш ли да палиш печка, да носиш вода и да готвиш обяд?

— Аз нямам майка, живях при баща си — всичко мога.

— А можеш ли да предеш, да тъчеш и да шиеш?

Марюшка си спомнила за подаръците на старите бабички.

— Мога — рекла тя.

— Върви тогава — казала стопанката — в кухнята при слугите.

Марюшка почнала да работи и да слугува в чуждия богат двор.

Стопанката гледала Марюшка и се радвала: за първи път имала такава добра работница. Марюшка ядяла обикновен хляб, пиела с него квас, а чай не искала. Стопанката се похвалила на дъщеря си:

— Я виж — рекла тя — каква работница имаме в двора — послушна, пъргава и миловидна.

Дъщерята на стопанката погледнала Марюшка:

— Ех — рекла тя, — може да е миловидна, но аз съм по-хубава от нея, тялото ми е по-бяло!

Вечерта, когато привършила домакинската работа, Марюшка седнала да преде. Седнала на скамейката, взела сребърния танур и златното вретено и запрела. Преди тя, от хурката се точи нишка и тази нишка не е каква да е, а златна. Преди, вира се в сребърния танур и й се струва, че вижда там Финист-ясен сокол: гледа я той, сякаш е жив. И Марюшка го гледа и разговаря с него:

— Финист мой, Финист-ясни соколе, защо ме остави сама, злочеста, цял живот да плача за тебе? Моите сестри, разлъчници, проляха твоята кръв.

А дъщерята на стопанката влязла по това време в къщата на слугите и я чула:

— За кого тъгуваш, девойко? — запитала тя. — И каква е тая залъгалка в ръцете ти?

Марюшка ѝ рекла:

— Тъгувам за Финист-ясен сокол. Преда нишка: ще извезя кърпа за Финист — да има с какво заран да бърше бялото си лице.

— Я ми продай своята залъгалка! — рекла дъщерята на стопанката. — Той, Финист, ми е мъж, аз сама ще му изпреда нишката.

Марюшка погледнала дъщерята на стопанката, спряла златното вретено и рекла:

— Това, дето е в ръцете ми, не е залъгалка, а работа. Сребърният танур и златното вретено не са за продан. Подари ми ги една добра бабичка.

Дъщерята на стопанката не искала да изпусне златното вретенце.

— Щом не са за продан — рекла тя, — хайде да направим смяна. И аз ще ти подаря нещо.

— Не искам подарък — рекла Марюшка. — Позволи ми да погледна само веднъж с крайчеца на околото си Финист-ясен сокол.

Дъщерята на стопанката си помислила и се съгласила:

— Добре, девойко — казала тя. — Дай ми своята залъгалка!

Взела тя от Марюшка сребърния танур и златното вретено и си помислила: „Ще и покажа за малко Финист, нищо няма да му стане, ще му дам сънна билка. А пък това златно вретено съвсем ще позлати майка ми и мене.“

В полунощ Финист-ясен сокол се върнал от небесните висини. Превърнал се на славен юнак и седнал да вечеря със семейството си — с невестата и баба си.

Дъщерята на стопанката заръчала да повикат Марюшка: нека прислужва на масата и гледа Финист, както се спогодили. Марюшка дошла. Прислужва тя на масата, поднася гозбите и не сменя очи от Финист. А Финист не познал Марюшка. Тя отслабнала от дългия път, който извървяла, за да го търси, и от мъка по него лицето ѝ се променило.

Стопаните се навечеряли. Финист станал и отишъл да спи горе в стаята си.

Тогава Марюшка казала на младата си стопанка:

— В двора летят много мухи. Ще ида горе в стаята при Финист да пъдя мухите, за да не му пречат на съня.

— Почакай! — каза млада стопанка.

Тя отишла при мъжа си, дала му да пие сънна билка и се върнала.

— Върви сега — каза тя на Марюшка. — Върви да пъдиш мухите от Финист.

Марюшка отишла горе в стаята при Финист и забравила за мухите. Гледа тя: любимият и спи непробуден сън.

Марюшка го гледала и не можела да му се нагледа. Навела се над него. Пошепнала му:

— Събуди се, мой Финист, събуди се, Ясни соколе, аз дойдох при тебе. Три чифта железни обуца износих, три чугунени тояги похабих, три каменни хляба изгризах!

А Финист спи непробудно, не отваря очи и дума не продумва.

Дошла в стаята Финистовата жена — дъщерята на стопанката, и я запитала:

— Прогони ли мухите?

— Прогоних ги — отвърнала Марюшка, — те излетяха през прозореца.

На другия ден, като привършила домакинската си работа, Марюшка взела сребърното блюдо и почнала да търкаля по него златното яйце: търкулне го веднъж и ново златно яйце се появявало на блюдото. Търкулне го още веднъж — и на блюдото пак се появявало ново златно яйце.

Дъщерята на стопанката видяла тая работа.

— Нима — рекла тя — имаш и такава зальгалка? Продай ми я или пък да ти дам нещо срещу нея, каквото поискаш!

Марюшка ѝ отвърнала:

— Не мога да я продам. Тя ми е подарък от една добра бабичка. Но аз ти подарявам блюдото и яйцето. На, вземи ги!

Дъщерята на стопанката взела подаръка и се зарадвала.

— А може и ти да имаш нужда от нещо, Марюшке? Поискай каквото щеш!

Марюшка я помолила:

— Мене ми трябва много малко. Позволи ми пак да пъдя мухите от Финист, когато му постелеш да си почива.

— Добре — каза млада стопанка.

И си помислила: „Какво ще му стане, ако го погледне чуждата девойка. Той и тъй ще спи от билката, око няма да отвори, а работничката може да има още някоя зальгалка!“

Вечерта Финист-ясен сокол пак се завърнал от небесните висини, превърнал се на славен юнак и седнал да вечеря със семейството си.

Жената на Финист повикала Марюшка да прислужва, да поднася гозбите. Тя туряла чашите, слагала лъжиците и не снемала очи от Финист. А Финист я гледал и не я виждал — не я познало сърцето му.

Дъщерята на стопанката пак дала на мъжа си питие със сънна билка, постлала му да си легне и пратила Марюшка при него, като и поръчала да пъди мухите.

Марюшка отишла при Финист. Почнала да го вика и да плаче. Мислила, че той ще се пробуди, ще я погледне и ще я познае. Дълго го викала и бършела сълзите от лицето си, за да не паднат върху бялото лице на Финист и да го намокрят. А Финист не се пробудил и не отворил очите си, за да ѝ отвърне.

На третия ден привечер Марюшка привършила домакинската си работа, седнала на скамейката в къщата на слугите, взела златното гергефче и иглата. Държи тя в ръцете си златното гергефче, а иглата сама взе по платното.

Везе Марюшка и си говори:

— Везете се, везете се, мои хубави шарила, везете се за Финист-ясен сокол, да има на какво да се радва!

Младата стопанка се навъртала наблизко. Тя дошла в слугинската къща, видяла в ръцете на Марюшка златното гергефче и иглата, която сама везела. Сърцето ѝ се свило от завист и рекла:

— Ах, душице, Марюшке, хубава девойко! Подари ми тая зальгалка. Вземи от мене каквото искаш срещу нея! Аз имам златно вретено, прежда да изпреда, платно ще изтъка, а златно гергефче и игла нямам — нямам с какво да везя. Ако не искаш да се разменим, продай ми ги! Хубаво ще ти заплатя!

— Не може! — рекла Марюшка. — Златното гергефче и иглата не мога нито да продавам, нито да разменям. Те са ми подарък от най-добрата, от най-старата бабичка. Аз ти ги подарявам.

Младата стопанка взела гергефчето и иглата, а немало какво да даде на Марюшка. Затова ѝ рекла:

— Ако искаш, ела да пъдиш мухите на моя мъж! По-рано ти сама поиска.

— Ще дойда, така да бъде! — рекла Марюшка.

След вечерята младата стопанка най-напред не искала да дава сънна билка на Финист, но сетне се размислила и сложила билката в питието му: „Какво ще гледа девойката, нека спи!“

Марюшка отишла горе в стаята при спящия Финист.

— Събуди се, пробуди се, мой Финист, мой ясни соколе! Цялата земя пешком извървах, за да дойда при тебе. Три чугунени тояги изхабих, краката ми износиха три чифта железни обуца, изгризах три каменни хляба. Стани, събуди се, Финист, мой соколе! Съжали се над мене!

Дълго нареждала Марюшка, ала Финист не се събудил, силна била билката на жена му! Но една гореща Марюшкина сълза паднала върху гърдите му и той тутакси отворил очи.

— Ах — рекъл той, — какво ме парна?

— Финист, мой ясни соколе! — отвърнала Марюшка. — Събуди се, аз дойдох! Дълго, дълго те дирих, желязото и чугуна изтърках в земята. Не издържах те пътя до тебе, а аз издържах! Трета нощ те викам, но ти не се пробуждаш, не отвърщаш на моя глас!

Тогавя Финист-ясен сокол познал своята Марюшка, хубавата девойка. И така ѝ се зарадвал, че от радост не могъл дума да продума.

А като се опомнил и свикнал с радостта си, той ѝ казал:

— Бъди ми сива гълъбица, моя вярна хубавице!

И тозчас се превърнал на сокол, а Марюшка превърнал на гълъбица.

Литнали те в небесните висини и цяла нощ летели един до друг, додето съмнало.

А като летели, Марюшка запитала:

— Соколе, соколе, къде летиш, нали ще домъчнее на жена ти?

Финист-сокол я чул и отвърнал:

— При тебе летя, хубава девойко! А на жена, която заменя мъжа си с вретено, блюдо и игла, не трябва мъж. На такава жена няма да домъчнее.

И те полетели отново един до друг.

Призори се спуснали на земята. Марюшка се огледала и какво да види — къщата на нейния баща стои като преди. Доцяло ѝ се да зърне

баща си и веднага се превърнала на хубава девойка. А Финист-ясен сокол се ударил в черната земя и станал на перце.

Марюшка взела перцето, скрила го в пазвата до сърцето си и отишла при баща си.

— Здравей, моя малка, любима дъще! Мислех, че те няма вече на света. Благодаря ти, задето не забрави баща си и се върна у дома. Къде се губи дълго, защо не бързаше да се върнеш в къщи?

— Прости ми, татко, така трябваше.

— Ех, щом като е трябвало, значи трябвало е. Да благодарим, че вече не трябва!

А това станало в празничен ден и в града имало голям панаир. Бащата се накарал да върви на панаира. Тръгнали с него и по-големите дъщери — да си купят разни подаръци.

Бащата поканил и най-малката — Марюшка.

А Марюшка рекла:

— Татко, уморих се от пътя, а и няма какво да облека. Нали на панаира всички ще бъдат пременени?

По-големите сестри казали на малката:

— Облечи някоя от нашите дрехи, ние имаме излишни.

— Ах, сестрици, благодаря ви! — отвърнала Марюшка. — Вашите дрехи не ми стават. А на мене и в къщи ми е добре.

— Както искаш — рекъл бащата. — А какво да ти донеса от панаира? Кажу ми, не огорчавай баща си!

— Нищо не ми трябва, всичко си имам!

Бащата и по-големите сестри отишли на панаира. Веднага след това Марюшка извадила своето перце. То се ударило в пода и се превърнало на прекрасен славен юнак — Финист, само че още по-хубав, отколкото преди. Марюшка се зачудила, но от радост нищо не казала. Тогава Финист ѝ рекъл:

— Не ми се чуди, Марюшке, аз станах такъв от твоята обич.

— Аз се боя за тебе! — рекла Марюшка. — Ако беше станал по-грозен, за мене щеше да бъде подобре, щях да бъда по-спокойна.

— А къде е баща ти?

— Отиде на панаира. И по-големите ми сестри заминаха с него.

— А ти, моя Марюшке, защо не отиде с тях?

— Аз си имам моя Финист-ясен сокол. Няма за какво да ходя на панаира. От нищо нямам нужда.

Финист свирнал през прозорчето и мигом се появили дрехи, накити и златна колесница. Натъкмили се те, седнали в колесницата и конете ги понесли като вихър.

Пристигнали първи на панаира. Скъпи стоки били натрупани на камари, а купувачите още не били дошли.

Финист закупил от панаира всичките стоки и поръчал да ги откарат с каруци в селото на Марюшкиния баща. Не закупил само катрана за колела. Той искал всичките селяни, които щели да дойдат на панаира, да му бъдат гости на сватбата и по-скоро да идат при него. А за бързото каране трябва катран.

Финист и Марюшка поели към къщи. Носели се бързо, конете едва поемали дъха си.

На половината път Марюшка видяла баща си и по-големите сестри. Те тепърва отивали към панаира. Марюшка им казала да се върнат в къщи, защото щяла да се омъжи за Финист-ясен сокол.

А след три дни им дошли на гости всички, които живеели на сто версти далеч. Направили богата сватба.

На тази сватба били нашите дядовци и баби. Те дълго се гощавали и веселили, но дошло време за жетва, житото започнало да се рони. Затова сватбата се свършила и на угощението не останали гости.

Сватбата се свършила и гостите забравили сватбеното угощение, но в руската земя запомнили навеки вярното любящо сърце на Марюшка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.